

Whiskysmagning
John Bull Pub
d. 24/5 2007
Tema: Bourbon & Rye

Forventningen til denne smagning var ikke bare hos undertegnede rigtig høj, men også hos flere af de fremmødte og ærede medlemmer af AWL. En smagning af en hel stribe af Bourbons og et par Ryes, jo denne aften skulle der smages på friskt amerikansk egetræ! Med en gennemsnitlig alkoholprocent på op mod 57 var det interessant om disse til tider temmelig unge "whiskies" med en gennemsnitlig lagringstid på små 11 år – kunne bære procenterne uden at blive sprittet. Interessant var det også at se(eller rettere smage), om de kunne leve om til den, for flere af flaskernes vedkommende, meget flotte bedømmelse, som Jim Murray giver dem. Nå, men aftnens smagning tog sig således ud:

1. Van Winkle Family Reserve Rye 13 år, 47,8%
2. Old Potrero Single Malt Rye, 62,2%
3. Old Bardstown 101 proof 10 år Sour Mash Bourbon, 50,5%
4. Rip Van Winkle 10 år, 53,5%
5. Noahs Mill 15 år Kentucky Straight Bourbon, 57,15%
6. Frankfort 1989 10 år Cadenhead, 63,9%
7. George T. Stagg, 65,9%

Den første, "Family Reserve", – en ryewhisky, der nu produceres af Buffalo Trace, er en mørk og sød rye med undertoner af vanillie. Egentlig minder den en del om bourbon i smagen, så mit gæt er, at der indgår en del majs i produktionen. Interessant er det, at Van Winkle på deres hjemmeside fremhæver dens "høje" alder: "Until now, most rye whiskeys were only 5 years old or younger.", men bevares, 13 år er da også en vis alder i et New Born Country som USA. Smagen er god og fyldig, og Family Reserven virker harmonisk uden nogen kraftig dominans af rye. Eftersmagen er dog ikke speciel lang. På min liste får den 7 ud af ti point!

Den anden "Old Potrero" har til gengæld kant, så det batter! 62,2% på ren rye lagret i blot to år! Den er ikke uden grund både skarp, markant og forunderlig tiltalende. Forunderlig, fordi den ganske enkelt ikke smager som bourbon, whisky o.lign., men som noget helt andet. Citater fra bordet: "Man skal lige vænne sig til den" og "Man føler sig pludselig som en novice ud i whisky" og "Det bliver aldrig min foretrukne" og "Er der lidt øllebrød over den?" og "Den smager nu meget godt!" viser, at her er en whisky, der deler vandene!

Og netop vand er jeg egentlig ikke den store tilhænger af at tilsætte ved smagningen (bortset fra mundvand). Godt nok vinder man ind imellem noget blødhed og harmoni, men til gengæld tabes der også ofte noget skarphed og distinkt, så for mig at se er der ingen grund til hverken at være vandfundamentalist eller "straight"-ortodoks. I tilfældet "Old Potrero" er både aroma og smag skarp, og der er noget syrligt over rugen, og netop her var tilførsel af vand efter min mening et plus. Der blev tilført en rundhed, som gjorde Old Potrero mere kompleks. Eftersmagen var god og rimelig lang, men ikke overvældende taget den kraftige smag i betragtning.

"Old Potrero" var for mig en ny og anderledes oplevelse og derfor svær at bedømme, men en samlet score på 8 ud af ti er slet ikke urimelig!

Muligvis var det lidt synd, at den tredje, "Old Bardstown", skulle indtages efter Old Potreroen. Jeg oplevede i al fald Bardstownen som en lidt "tynd kop Bourbon" uden særpræg og fylde. Heller ikke eftersmagen var prangende, men måske var mine smagsløg stadig noget bedøvet. En overraskelse er det, at Jim Murray giver den hele 95 point – for mig var det den ene af aftenens to skuffelser (skuffelser er så meget sagt, for alt er jo relativ i en verden, hvor det hele smager ganske godt), men måske er min smag også bedre end "kongens" – det er den i al fald for mig! Det må blive 6 ud af ti point!

Den fjerde flaske, Rip Van Winkle 10 år, er til gengæld en fantastisk drik. Den har en flot mørk, meget mørk, farve, og både i smag og aroma går sødme, træ og alkohol op i en højere enhed. Dejlig rund – det er bourbon efter min smag! Eftersmagen er dejlig med stigende sødme, men kunne godt være længere. Det er utrolig, at denne drik kan købes for ca. 400 kr. Det er den absolut værd! Der er ingen grund til at træde mere i det – som en bordfælle sagde: "Der er ingen grund til at gøre smagning akademisk!" – hvilket i sammenhæng med denne Rip Van Winkle må betyde, at den bare skal nydes. No further comments! 9 ud af 10!

Også den femte flaske, Noahs Mill, er en herlig sag af en bourbon lagret i hele 15 år. Igen meget mørk og med en sød frugtagtig næse. Smagen er igen meget harmonisk, men med lidt for meget dominans af træ. Som det også blev sagt: "Al det træ tørrer munden ud, men hva' så må man jo drikke igen"! Eftersmagen er knap så kraftig som Rip Van Winklen, men denne flaske er ganske tæt på samme kvalitet. Den får 8 ud af ti.

Frankfort 1989 var aftenens anden skuffelse. Hvad nytter det at ville proppe 63,9% alkohol i flasken, når smagsfylden ikke kan bære det? Buffalo Trace må tro, at vi drikker det udelukkende for at blive fulde:-) Med andre ord en lidt sprittet bourbon – både i duft, smag og eftersmag. Måske skulle jeg også have prøvet med vand her, men det glemte jeg i kampens hede.....6 ud af ti point!

Syvende og sidste smagning var ventet med længsel. AWL-veteraner ved bordet havde varmet godt op med anekdoter om hedengangne tider under hvælvingerne i klostrets kælder, hvor Murray himself havde overtalt forsamlingen til at lade en udloddet George T. Stagg gå på omgang. Jeg sad sgu' lige et stille øjeblik og blev nervøs for referentens Eagle Rare:-) Allerede på duften er det tydeligt, at her er der power, og smagen!!!!!! Det er bare bourbon – faktisk kan smagen bedst karakteriseres som meget – rigtig meget smag, sikke et koncentrat. Fyldig, som bare pokker, træ, frugt, sødme – ja, meget af det hele. Ja, og smagen er så fuldfed, at den kan bære den høje alkoholprocent – jeg kunne ikke drømme om at komme vand i. Så har Murray måske alligevel en god smag. 10 point ud af 10!

Lad mig kort opsummere: Efter min mening blev aftenens score således:

1. George T. Stagg, 65,9%.....10 point
2. Rip Van Winkle 10 år, 53,5%..... 9 point
3. Old Potrero Single Malt Rye, 62,2%..... 8 point
4. Noahs Mill 15 år Kentucky Straight Bourbon, 57,15%..... 8 point
5. Van Winkle Family Reserve Rye 13 år, 47,8%..... 7 point
6. Frankfort 1989 10 år Cadenhead, 63,9%.....6 point
7. Old Bardstown 101 proof 10 år Sour Mash Bourbon, 50,5%..... 6 point

Potreroen kommer før Noahs Mill på grund af dens overraskende anderledeshed.

Måske er det værd lige at fundere kort over eftersmag. Jeg finder, at disse Bourbons står svagere på dette område end god skotsk single malt. Er det bare mig eller har nogle en mulig forklaring?

I øvrigt synes jeg, at amerikanernes overtagelser af opskrifter, navneændringer, joint ventures osv. afspejler en traditionsmangel i forhold til skotsk whisky – resultatet er vel, at bourbon, trods fantastisk smag, ikke sådan lige bliver til ”blåt blod”!

Afslutningsvis vil jeg lige nævne, at aftenen forløb i god ro og orden og højt humør. Men skal der lidt ”malt i bægeret” ovenpå en ellers supergod smagning, så må det for det første være, at lokalerne ikke er de mest egnede til et sådant arrangement. Det kan være svært at høre, hvad der bliver sagt af dybe guldkorn fra de estimerede medlemmer i andre båse! For det andet kunne jeg nu godt igen tænke mig et scoreskema samlet på én side.

Nå, men det er alt sammen småting i forhold til en god aften. Jeg vil nu tage en slurk af min Eagle Rare og glæde mig til en gang, når Aalborg Whisky Laug byder på en ren rye-smagning. Vi ses til ”4xBruichladdich og 4xLaphroaig” – smagningen den 24/6.

God SommerFerie

Mvh

Gert

Nr. 261